

Matka rauhaan

Sisällys

johdanto.....	1
prosessi	2
oppiminen ja opettaminen.....	4
muistamisesta.....	5
muutama sana opastuksesta.....	6
antaminen ja saaminen.....	7
pelosta ja siitä vapautumisesta	8
sanojen tuolla puolen	11
keho-mieli	13
keho - aitaus mielen ympärillä?.....	13
keholla ei ole itsenäistä tahtoa.....	14
levollinen havaitseminen.....	14
ei-fyysinen näkökyky näkee muodon läpi	15
syytön mieli.....	16
kaikki tiet vievät Itseen	18
asioilla, joilla on sama päämäärä, ei ole ristiriitaa	18
oman tien kulkeminen ja suhteet	19
tieto ei voi muuttua, käsitykset ja muodot voivat	20

johdanto

Se on jokaisen itse valittavissa, kuinka pitkälle hän sallii itsensä kulkea tietä sinne, mihin hänen oma sisäinen Oppaansa häntä johdattaa.

Jos se olisi helppoa - jos itsensä voisi siirtää Paratiisiin nappia painamalla - kukaan ei valitsisi pelkoa eikä sitä olisi olemassa. Ei sitä nytkään ole olemassa, mutta et voi kuitenkaan noin vain äkkiseltään heittää omaa egoasi menemään - vaikka se ei olekaan itse se, kuka ja mitä sinä todella olet.

Sitaatit ovat Ihmeiden oppikurssista, ellei toisin ole mainittu.

prosessi

Jokaisella ihmisellä on jonkinlainen ajatusmalli, jonka mukaan elää, ja joka perustuu siihen mitä hän uskoo olevansa. Ajatus on aina ennen havaintoa, se on havaitsemisen syy. Henkilö voi pitää näkemästään maailmasta tai sitten ei, jolloin muuttaakseen havaintojaan hänen on ensin muutettava ajatuksiaan. Niinpä henkilö joka on samastunut vaikkapa masennukseen on todennäköisesti avoimempi toisenlaisille ajatuksille, kuin sellainen joka jo nauttii elämästään eikä luultavasti halua muuttaa siinä mitään. Elämässä kuuluu ollakin todella onnellinen, se on elämän perusluonne.

Omista vanhoista ajatustottumuksistaan ja tavoistaan eroon pääseminen (niin kuin moni muukin asia) riippuu pitkälti halukkuudesta, ei toiveista eikä aikomuksista. Halukkuudesta kyseenalaistaa se mitä on elämänsä aikana oppinut. Sen vuoksi pitää tavallisesti ensin kyllästyä omiin ajatuksiin ja tapoihin - omaan itseensä - jolloin alkaa luonnostaan etsiä toisenlaista tapaa katsella kaikkea. Sellainen etsiminen ei välttämättä ole aluksi edes tietoista, vaan voi ilmetä vaikka jonain sellaisena ajatuksena, kuin onhan sitä elämässä oltava jotain muutakin, jokin parempi tapa nähdä ja tarkastella asioita.

Ihan alkuun halukkuutta tarvitaankin vain vähän, sen verran että kiinnostus ”johonkin parempaan tapaan nähdä” herää ja prosessi sen saavuttamiseksi käynnistyy. Sen alettua ja jatkuessa sitä tarvitaan kuitenkin paljon, koska ego vastustaa itsensä tekemättömäksi tekemistä. On se millainen tahansa, niin se yrittää vain olla olemassa. Mutta mitään muuta ei sitten oikeastaan tarvitakaan. Kun päämäärä on päätetty, keinot siihen pääsemiseksi annetaan ja niitä on helpompi ymmärtää.

Poisoppiminen omasta itse-käsityksestä muistuttaa sipulin kuorimista - kun yhden kerroksen saa kuorittua, se näyttää edelleen samalta. Kerroksia on kuitenkin rajallinen määrä, vaikka niitä on saattanutkin tulla liimailtua jokunen todellisen olemuksensa päälle maallisen taipaleen aikana. Egoa kuoritaan katsomalla eli valaisemalla sen tekemiä harhakuvitelmia, antamalla ne anteeksi ja luopumalla niistä. Lopulta niitä ei enää näy.

Se on siis mielessä tapahtuvaa työskentelyä syyn tasolla, eikä fyysisessä maailmassa seurausten tasolla. Se on myös prosessi, mikä järjen mukaan johtaa lopulta totuuden muistamiseen ja todellisen maailman näkemiseen - sellaiseen missä et näe omien harhakuvitelmiesi, syyllisyyden tai pelon projektioita, vaikka niiden näennäiset aiheuttajat jäisivätkin näkyviin. Tarkoitan, että silloin pitäisi nähdä kaikki sellaisena kuin se on ilman siihen liitettävää pelkoa. Ja missä ei ole pelkoa, siellä pitää olla rakkautta, koska muita vaihtoehtoja ei ole.

Egon tekemättömäksi tekeminen, eli sen ajattelutavan kääntäminen päinvastaiseksi ei tapahdu kerrasta. Niin tapahtuessaan se tarkoittaisi, että koko havaintomaailma kääntyisi yhtäkkiä ympäri, mikä aiheuttaisi pelkoa koska pidämme omia yksilöllisiä ja erillisiä maailmojamme niin todellisena. Sitä ei siis tarvitse pelätä, että heräisimme sormia napsauttamalla todellisuuteen lopullisesti vaikka yrittäisimme, tai että ”*aika-avaruudellinen matto nykästäisiin jalkojeni alta*”, niin kuin Gary Renard muotoili. Mutta heräämme Taivaan todellisuuteen vähitellen.

Prosessin eteneminen saattaa toisinaan näyttää hullunkurisesti siltä, kuin kulkisi ajassa taaksepäin. Se johtuu siitä, että erehdykset vain oikaistaan siellä, missä ne ovat tapahtuneet. Anteeksiantamisen pitää tapahtua siellä ja sillä tasolla, missä näyttää itse olevan. Niin mieli voi ymmärtää sen seuraukset, ja

siten tulevaisuus vapautuu menneistä virheistä ja siitä tulee enemmän nykyisyyden kaltaista.

(oikaisu:

"..ja siten tulevaisuus vapautuu menneistä virheistä ja siitä tulee enemmän nykyisyyden kaltaista."

Tarkoitin, että silloin nykyisyydestä 'tulee' ainoa aika. Anteeksiantaminen 'luhistaa' aikaa.)

Sellaiset ei-tekemisen ajat kuuluvat myös asiaan, kun näyttää että mitään ei tapahdu, vaikka juuri silloin alitajuisessa mielessäsi tapahtuisi paljonkin - et vain ole tietoinen siitä sillä hetkellä. Mutta etenemiselle on olemassa eräänlainen mittari. Sisäinen rauha ja onnellisuus lisääntyvät, eikä sellaiset asiat, jotka aiemmin häiritsivät mielenrauhaasi enää hetkautakaan sinua. Se miltä sinusta tuntuu kertoo siitä, mitä olet valinnut - sisäisen Oppaan vai ego-itsen. Silloin on todella hyvä olla, kun ei ole ristiriidassa Itsensä kanssa.

Rauha on eri asia kuin tylsyys, se vähän ontto olo, jossa ei tunnu juuri miltään. Rauha on kuin täyttymistä sisältä päin jostain sanoinkuvaamattomasta ja ikuisesta. Se on luonnollista olemista, jossa väreilee ilo olemisesta. Kaikki oleminen puolestaan on Hänessä, Joka on kaikki Oleminen. Kun tunnet rauhaa, olet yhteydessä Alkulähteeseen ja Hänen luomuksiinsa ja omiisi. Silloin olet yhteydessä totuuteen, koska rauha on totuuden ehto.

Tätä sisäistä rauhaa ja onnea kuvaa hyvin erään buddhalaismunkin tokaisu:

"Kun orgasmi on jatkuvaa, seksillä ei ole merkitystä."

- Maailmankaikkeus katoaa, s. 358

Eräs hassuimmista asioista egon tekemättömäksi tekemisessä on se, että siinä siis luovutaan vähitellen siitä, mitä ei ole koskaan ollutkaan olemassa - luovut ei-mistään, jotta saisit kaiken. Se on kyllä jotenkin huvittava paradoksi. Annat anteeksi sen, mitä kukaan ei ole koskaan tehnyt.

Epätosien ajatusten alla on sinun omat todelliset ajatuksesi. Ne ovat sellaisia, joita ajattelet yhdessä Luojan kanssa, eli Hänen laillaan. Eräs niiden piirre on, että ne voivat olla hämmästyttävän itsestään selviä ja helposti ymmärrettäviä. Esimerkiksi rauha on todellista ja ikuista. Se on kaikessa mikä on, ja kaikki mikä näyttää ilmenevän alkaa rauhasta ja loppuu siihen. Kaiken aikaa se on ja kuuluu jokaiselle.

Todelliset ajatuksesi ovat olleetkin mielessäsi, mutta ainoastaan peittyneenä joillain itse keksimilläsi kuvitelmillä. Niiden hyväksyminen voi kuitenkin viedä jonkin verran aikaa, aivan niin kuin poisoppiminen egon ajatustavastakin. Siis se että ne jälleen tuntuvat täysin omilta ajatuksilta. Niin ollen ole itsellesi ja muita kohtaan kärsivällinen ja lempeä. Kaikki on aina hyvin siellä missä sinä todellisuudessa olet ja mihin voit milloin tahansa rauhassa liittyä. Ja - luota halukkuuteesi.

oppiminen ja opettaminen

Opit sen mitä opetat. Se mitä opetat, ajatuksesi ja sanasi ja tekosi, kertoo siitä mikä on sinulle totta. Itse asiassa jokainen opettaa kaiken aikaa, koska kukaan ei voi olla ilmaisematta jotakin. Siinä mielessä se ei ole itsessään vapaaehtoista.

Ajatukset saavat aikaan havaintoja. Edelleen ajatukset ovat yhteydessä ajattelijansa mieleen, ja niitä voi muuttaa siellä, missä ne ovat. Se että ajatuksia näyttää tulevan ja menevän tarkoittaa vain, että välillä olet niistä tietoinen ja välillä et. Mielessä ne kuitenkin ovat ja voit valita, mitä haluat nähdä. Muuttaaksesi jotakin sinun on vain tunnistettava siihen syy, luovuttava siitä, ja annettava Pyhän Hengen tuoda jotain tilalle.

Tämä on myös anteeksiantamisen lyhyt versio:

- 1) tunnista syy näkemääsi maailmaan
- 2) luovu siitä
- 3) salli tilalle tulla jotain muuta (tämä kohta ei riipu sinusta, kaksi ensimmäistä riippuvat)
- 4) totuutta ei anneta anteeksi

Ainoastaan Jumalan Ajatukset ovat muuttumattomia, koska Hän on Muuttumaton, niin kuin sinäkin olet sellaisena miksi Hän sinut loi. Hän ei milloinkaan muuta mieltään sinun suhteesi, ja Häneen voit aina turvata. Totuus ei voi riippua mistään uskomuksesta, vaikka sen pitäminen päämääränä vaatiikin uskoa.

Täytyy olla niin, että voit opettaa vain sellaista, mitä olet itse oppinut - niin kuin voit myöskin antaa vain sellaista, mitä sinulla itselläsi on. Vasta kun kykenet ensin itse hyväksymään asian, pystyt antamaan sen edelleen. Se mitä annat palautuu sinulle takaisin - ei välttämättä sieltä samasta paikasta tai samassa muodossa, mutta kuitenkin vähintään yhtä hyväksyttävänä.

Niinpä jokainen on oppilas ja opettaja. Silloin kun olet yhdessä muiden kanssa, opit mitä olet, koska olet opettanut ja opetat mitä olet. Niin kuin näet lähimmäisesi, niin näet itsesi ja millaisena pidät häntä, sellaisena koet itsesi. Siten sinun käsitykseen itsestäsi ei vaikuta niinkään se, mitä toiset sinusta ajattelevat, vaan mitä sinä ajattelet heistä. Tunnistamalla toisissa olevan viattomuuden ja syyttömyyden tunnistat sen myös itsessäsi, ja voisikin sanoa, että ajassa ja maailmassa olemme olemassa toinen toisiamme varten.

Opettajan päämääränä on opettaa se mitä hän on oppinut niin, etteivät oppilaat enää tarvitse häntä. Ainoa todellisuuden Opettaja, Joka tietää kaiken, on jokaisen oikeassa mielessä asustava Pyhä Henki, sisäinen Ääni tai miksi kukin Sitä kutsuukin. Epätoden opettaja - joka asustaa väärässä mielessä, ei tiedä mitään ja johtaa pelkoon - on ego. Sinun oppimisellasi ei kuitenkaan ole rajoja, koska sinun tahtosi on rajaton ja vapaa. Mutta oppimisella on silti oltava päätepiste, jota se ei voi ylittää. Koska mitä se voisi olla, mitä Jumalan tarvitsisi opetella? Ja kuka Häntä opettaisi? Rakkautta ei voida oppia, koska sen merkitys on siinä itsessään mitä se on. Mutta esteet sen läsnäolon tiedostamiselle voidaan oppia poistamaan.

Anteeksiantamista ei tarvita Taivaassa, koska mitä siellä pitäisi antaa anteeksi? Se ei kuulukaan luonnostaan mieleen. Tarve siihen tuli, kun opetit itsellesi, että olet jotain mitä et ole, ja että haluat vastustaa Jumalan Tahtoa. Sellaista et voi oppia, koska Hänen Tahtonsa ja sinun tahtosi ovat sama, ja Hän loi sinut. Koko nurinkurinen havaintomaailma ja uni - jossa seurauksesta on tullut syy ja syystä seuraus - on seurausta väärinymmärryksestä, jonka mukaan sinä olisit isä Isällesi ja oma luomukseksi. Opittuasi tuomitsemaan sinun on kuitenkin yhtä lailla opittava antamaan anteeksi, mikä kumoo sen mitä itse itsellesi opetit.

Oppiminen tähtää yleensä muutokseen, ja muutokset voivat tuntua pelottavilta heistä, jotka luulevat olevansa erossa Jumalasta. Vaikka mitään pelättävää ei olekaan. Vanhoista tavoitteista luopuminen tai ainakin niiden kyseenalaistaminen on kuitenkin oppimiselle olennaista, koska silloin kun käsität, että et itse tiedä tai ymmärrä, olet avoimempi oppimaan Pyhäältä Hengeltä. Kun et tiedä omaa parastasi, Hän voi opettaa sinulle mikä se on. Kuka mitään silloin oppii, kun tietää? Tai kuvittelee tietävänsä.

(oikaisu:

”Sinä et tunne minkään havaitsemasi asian merkitystä. - - sillä sinä et ymmärrä mitään. Totea se, mutta älä hyväksy sitä, sillä ymmärrys on sinun perintösi. Havainnot ovat opittuja, etkä sinä ole vailla Opettajaa.”

[11.viii.3.1 - - 3.5])

muistamisesta

Kukaan ei voi muuttaa menneisyyttään muualla kuin mielikuvituksessaan, eikä siihen ole mitään tarvettakaan. Se oli sellainen, kuin se oli - tai oikeammin sanottuna sellainen, kuin se ei ollut. Menneisyytesi ei ole sellainen kuin sinä sen muistat, koska muistot vääristyvät ajan myötä. Tällöin et muista sitä mitä oli sellaisena kuin se oli. Se voi vaikuttaa omituiselta, koska tietysti on muistoja, jotka tuntuvat todellisilta.

Oman menneisyytensä penkomisesta ei olekaan oikeastaan mitään hyötyä, muuta kuin korkeintaan sen oivaltaminen, ettei siitä halua mitään. Kaikki rakastavat ajatukset, joita sinulla on koskaan ollut, mitä olet ajatellut toisista ja mitä he ovat ajatelleet sinusta, ovat tallessa Jumalan Mieleessä, koska ne ovat ikuisia. Muistamista ei tarvitsekaan suunnata menneisyyteen, vaan nykyisyyteen. Se mitä sinä oikeasti haluat muistaa on Jumala. Hän on ikuinen, ja siksi Hänet pitää olla mahdollista muistaa myös nyt. Vain se, että haluat enemmän jotain muuta voi olla esteenä sille, että muistaisit Hänet.

Anteeksiantamisesi hyöty tulee aina sinulle itsellesi. Kun annat anteeksi, alat vähitellen ajattelemaan, että sinäkin olet syytön ja ansaitset vain hyvää. Perimmäinen anteeksiannettava on oikeastaan ajatus itse keksimästäsi ”toisesta” tahdosta sen ottamasta muodosta riippumatta. Siitä seuraavat muut asiat ovat vain seurausta siitä - eivätkä ne ole todellisia, koska nehan ovat seurausta ajatuksesta mitä jos olisi jotain muuta. Jos siis jokin valintasi aiheuttaa sinussa syyllisyydentuntoa, on se varma merkki egon tavoitteista. Ja jos silloin valitset toisella tavalla, kiellät egon valitsemisen seurauksilta ”todellisuuden” nykyhetkessä.

muutama sana opastuksesta

Pyyntöihin vastataan ja anovalle annetaan. Kuitenkin jos haluat jotain, minkä saadessasi pelkäisitkin sitä, niin silloin se ei enää olisikaan sitä, mitä halusit. Jos pyydät vaikkapa jotain sellaista, minkä tapahtuminen kyseenalaistaisikin koko alitajuisen uskomusjärjestelmäsi, niin se tuntuisi todennäköisesti sinusta pelottavalta. Tähän asiaan perustuu muun muassa se, miksi et kokisi saavasi vastauksia rukouksiisi tai parantuisi eli eheytyisi eli vapautuisi menneisyydestäsi välittömästi.

Pyhä Henki vastaa aina Hänelle osoitettuihin pyyntöihin mutta Hän ei milloinkaan lisää pelkoa. Hänen vastauksensa ja opastuksensa voivat ilmetä lukemattomin eri tavoin; suoraan sisäisenä Äänenä, tai jonkun ihmisen puheessa saatat tunnistaa Hänen sinulle tarkoittamansa sanoman, vaikka se ihminen ei puhuisikaan juuri sinulle, innoittavana ajatuksena, ohjauksena mennä tai olla menemättä johonkin tiettyyn paikkaan, kirjassa tai kirjana/elokuvassa/mainoksessa ym. ym. pienissä ja suurissa asioissa, eivätkä vastaukset mene koskaan hukkaan, vaikka niitä ei heti tunnistaisikaan.

antaminen ja saaminen

Eräs yksinkertainen ja helposti ymmärrettävä asia - ja mitä ego ei haluaisi sinun tietävän - on seuraava: antaminen on sama asia kuin saaminen, ja lähettäjä/antaja on sama kuin vastaanottaja/saaja. Sen hyväksyminen todeksi onkin sitten toinen juttu.

Erehdyin kun aikaisemmin sanoin, että voit opettaa vain sellaista mitä olet itse oppinut. Jotkin asiat voidaan sittenkin oppia vain opettamalla niitä. Antamisen ja saamisen samanlaisuus on eräs sellainen oppimisen aihe, ja vieläpä hyvin käytännöllinen. Sitä on erittäin helppo kokeilla käytännössä ja todeta, että se pitää paikkansa.

Ego käsittää antamisen niin, että kun annat jotain, sinun on itse oltava ilman sitä. Tällöin egon käsityksen mukaan menetät sen, mitä annat, koska kehosi silmät eivät sitä enää silloin sinulla näe. Todellisuudessa se mitä annat palautuu sinulle takaisin ja pysyy sinun omanasi. Se voi olla helpompi ymmärtää, jos pidät asioita ideoina ja ajatuksina. Sillä mihin ajatus voisi kadota, kun sen antaa eteenpäin? Väheneekö jokin idea sinulta, kun jaat sen muiden kanssa? Vai kasvaako se?

Ja sitten toisaalta: jos et ilmaise, kommunikoi tai jaa omaa ajattelumalliasi kenellekään, se heikkenee, koska sitä ei ole kukaan jakamassa kanssasi. Mutta jakamalla muillekin ajatuksiasi ja ideoitasi ne kasvavat omassa mielessäsi, koska ajatukset eivät jätä alkulähdettään, ja niillä on voimaa sitä enemmän mitä enemmän niihin uskotaan. (ja sitä vähemmän ajatuksilla on voimaa, mitä vähemmän niihin uskotaan)

Se mitä annat pysyy omassa mielessäsi ja ilmenee sinulle jälleen jossain sellaisessa muodossa, minkä voit hyväksyä, jolloin se siis palautuu sinulle takaisin - ja enempänä. Se toimii yhtä lailla silloinkin, jos annat jollekin jotakin sellaista, mitä et itse haluaisi saada. Antamisen hintana on saaminen. Ja jos rinnastat maksamisen antamiseen, odotat enemmän ”tuottoa”, kuin jos pitäisit maksamista saamisena.

Omistamisen ja olemisen välillä ei myöskään ole mitään eroa; se mitä olet, sinulla on, ja mitä sinulla on, sitä olet ja sitä voit antaa eteenpäin. Kun annat vapautta, tulet itse vapaaksi. Kun annat anteeksi, saat anteeksi. Kun opetat rauhaa, opit sen itse. Kun olet rakkautta, opetat sitä. Annat aina itsellesi ja loppujen lopuksi opit itse sen, mitä opetat. Ne viestit joita saat muilta, ovatkin sinun lähettämiäsi viestejä heille. Kukaan ei varmaankaan lähettelisi kenellekään minkäänlaisia vihan tai pelon viestejä, jos ymmärtäisi, että hän lähettääkin niitä itselleen.

Sinulla pitää tietenkin ensin olla se, mitä annat. Eihän kukaan voi antaa sellaista, mitä hänellä itsellään ei ole. Idean on oltava sinun omasi, jotta voit antaa sen pois. Sillä silloin olet hyväksynyt sen ensin itsellesi, ja antaminen todistaa, että se on sinun. Sinun tehtävänäsi ei myöskään ole huolehtia eikä arvioida sitä, millaisia vaikutuksia lahjallasi mahdollisesti on tai milloin se vastaanotetaan. Se vastaanotetaan silloin kun se annetaan. Sinä annat saadaksesi ja pitääksesi itselläsi, etkä menettääksesi. Myös vastaanottaja saa aina jotain, ja mitä se on mitä hän saa, se on hänen päätettävissään.

pelosta ja siitä vapautumisesta

Fyysisen tason tapahtumat ovat ainoastaan seurauksia, mielen ja sen ajatusten ollessa syy niihin. Tällöin mikään pelkokaan ei ole maailmassa, vaan ajattelijan omassa mielessä. Pelosta puolestaan saa alkunsa puolustautuminen, joka on jo itsessään pelottavaa. Sillä mikä muukaan siinä voisi olla taka-ajatuksena kuin se, että mieli luulee jonkin uhkaavan sitä tulevaisuudessa, jonkin, jota vastaan sen pitäisi puolustautua pysyäkseen turvassa? Mutta mitä se voisi olla miltä sen pitäisi puolustautua ja miten se tapahtuisi, jos kerran mikään ulkoinen ei sitä uhkaa?

Silloin kun mielessä on pelkoa, sillä on taipumusta luulla, että siitä ei pidettäisi huolta ellei se itse sitä tee. Tällöin se tekee suunnitelmia tulevaisuuden varalle, ja mahdollisesti vieläpä menneisyyden ollessa sen oppaana kertoen sille mitä tehdä ja mikä on mahdollista. Se ei kuitenkaan pysty tietämään edes sitä, mikä lopputuloksen missään asiassa pitäisi olla, jotta se olisi onnellinen, saati miten siihen päästään. Tulevaisuuden suunnittelu on eräs puolustuskeino nykyhetken todellisuutta vastaan. Mutta pystytkö todella itse suunnittelemaan ja tietämään mitä vuoden päästä tapahtuu tai teet tai millaisia ajatuksia tietoisuuteesi tulee? Tai kuukauden? Viikon? Entä huomenna tai kymmenen minuutin kuluttua?

Olen sanonut aikaisemmin, että pystyt estämään tietoisuuteesi tulemasta sitä mitä olet kieltäytynyt hyväksymästä, ja toisaalta muistamaan sen mitä on. Puolustuskeinot ovat asioita, joita otetaan käyttöön, kun oman itse tehdyn ja keksityn ”todellisuuden” koetaan olevan uhattuna. Puolustuskeinot kuitenkin saavat aikaan juuri sen, mitä niillä pitäisi torjua. Muita sellaisia voivat olla muun muassa yritys kokea menneisyyttä uudelleen tai muovata nykyisyyttä siihen suuntaan mihin itse haluaa. Kuitenkin niille kaikille on yhteistä se, että ne vastustavat totuuden todellisuutta, nykyisyyttä ja pitävät ”turvassa” rakkaudelta.

Niinpä pelottavinta olisikin antaa todellisuuden olla sellainen kuin se on, yrittämättäkään muuttaa sitä miksikään ja tavallaan sallia elämän elää oman itsensä kautta sekaantumatta siihen lainkaan. Se tosiaan kuulostaa melkoiselta kontrollista luopumiselta ja kaaokselta. Mutta olisiko se sellaista? Mikä ohjaisi elämäsi, jos ei pelko?

Puolustautumattomuus on voimaa ja se pitää sinut turvassa. Mikään ei uhkaa sinua. Todellisuuskaan ei voi ”uhata” mitään muuta kuin harhakuvitelmia, eikä todellisuutta voi koskaan uhata mikään. Totuus kulkee edelläsi, eikä sinun silloin tarvitse muuta tehdä kuin luottaa nykyhetken ohjaukseen. Eikö olekin yksinkertaista? Tällöin vaihdat oman suunnitelmasi Jumalan suunnitelmaan, eikä Hän milloinkaan aiheuta sinulle tuskaa. Hän pitää sinusta huolta, koska Hän rakastaa sinua.

Jumala rakastaa sinua silloinkin, kun olet rakentanut muureja estääksesi Hänen rakkauttaan käymästä luoksesi. Hän ei ole estänyt Itseään sinulta, mutta valo ei voi läpäistä pystyttämiäsi seiniä eikä todellinen voima voi vastustaa mitään. Hän ei myöskään tuhoa esteitäsi, mutta kun sinä päästät ne menemään, ne katoavat. Mutta mistä sellaiset esteet ovat tulleet ja miten niistä voidaan vapautua? Mikäpä muu niitä rakentelisikaan kuin pelko, ja ymmärrys on siinä hyödyksi.

Sitä minkä ymmärrät et pelkää, sillä ymmärrys on valkeutta niin kuin rauhakin. Kaikki mikä tulee Jumalalta on itsestään selvää ja hyvin helposti ymmärrettävää, eikä siinä ole lainkaan pelkoa. Monimutkaisuus on aina egosta. Tällöin siis jos olisit poissa tolaltasi, johtuisi se vain ymmärtämättömydestäsi ja siitä, että luulet näkeväsi jotakin, mitä ei ole olemassa. Pelko on pimeyttä eikä sitä siksi voi nähdä todellisuudessa. Se minkä haluat piilottaa voi tuntua pelottavalta, mutta ei siksi että se olisi pelottavaa, vaan siksi että se on silloin piilossa, ja vain itseltäsi.

Pelko on peräisin Alkulähteestä eroamisesta. Se saattaa olla myös merkki siitä, että olet tunnistanut tietoisesti tai alitajuisesti jonkin asian, ja sitten torjunut sen. Tai että olet havainnut jotakin ja kieltänyt sen havainneesi, peläten hallintasi menettämistä siihen. Sinä hallitset mieltäsi. Mutta tällöin se ”jotakin” menee tiedostamattomaan mieleesi, koska olet sen kieltänyt. Siitä johtuen iso osa peloistasi, esteistäsi, onkin alitajuisia, etkä niitä tai niiden alkuperää aina edes tiedosta. Eiväthän ne muuten olisi alitajuisia eivätkä piilossa. Ja siksi pelkää omaa alitajuista mieltäsi ja sitä mitä sieltä mahdollisesti löytäisit. Pyhä Henki tietää sen, eikä Hän yritä säikytellä sinua. Mutta juuri tiedostamattomassa mielessäsi on muisto Jumalasta, Hänen Rakkaudestaan ja Taivaasta. Ja sitä muistamista kohti Hän sinua johdattaa, kun sallit Hänen opastaa itseäsi.

Tämä on eri asia kuin erotella Pyhän Hengen kanssa todellisia ajatuksia valheellisista. Tällöin kieltäminen on valheen todellisuuden kieltämistä. Oletetaan vaikka, että mieleesi juolahtaa ajatus lentävästä lehmästä. Voit kieltää tunnistaneesi sellaisen ajatuksen siitä huolimatta, että olisit sen tunnistanut, jolloin se piiloutuu tiedostamattomaan. Mutta voit hyväksyä, että lentävä lehmä tuli mieleesi, ja kieltää että sellaista olisi olemassa. Tällöin se ei jää oleilemaan sinne.

Pelko on pelkästään, vain ja ainoastaan rakkauden puutetta, niin kuin pimeys on vain valon puutetta. Ei mitään muuta, eli ei mitään lainkaan. Tällöin parantava lääke siihen on rakkaus. Pelon tehtävänä, jos sillä sellainen ylipäänsä olisi, on yrittää kätkeä tai peittää valo, valkeus. Rakkaus on todellisuudessa se, mitä pelkää eniten. Luulet, että Se tuomitsisi ja tuhoaisi sinut, mutta asia ei ole niin. Sitä sanotaan myös Jumalan peloksi.

Mikä tahansa pelko häviää tarkastelemalla sitä, koska silloin kiellät siltä voiman peittää sen mitä se yrittää peittää. Sinä et ole yksin eikä sinun tarvitse tarkastella pelkojasikaan yksin, vaan yhdessä Pyhän Hengen kanssa, kun olet siihen valmis. Hän tietää ettei mitään pelättävää ole, silloinkin kun sinä et sitä tiedä.

Juuri pelko on este myös sille, että voisit ottaa vastaan sisäistä ohjausta Pyhäältä Hengeltä. Sinun on itse haluttava sitä, koska muuten sillä ei ole sinulle mitään merkitystä eikä tarkoitusta eikä sitä voi silloin ymmärtääkään. Ja kuten muistat, väkisin ei kukaan voi haluta mitään. Niinpä pelon tekemättömäksi tekemisen pitää olla oma valintasi, koska loppujen lopuksi se on seurausta omasta ajattelustasi. Sellaiseen ajatteluun, mikä aiheuttaa pelkoa, kuuluu aina halu olla erossa Jumalasta. Hän ei tehnyt pelkoa, ja siksi siihen ei koskaan tule olemaan mitään syytä, eikä siitä siksi koskaan tule olemaan mitään todellisia seurauksiakaan. Hän ei voi kuitenkaan pakottaa sinua luopumaan siitä, koska Hän ei voisi tuntea sinua, jos sinulla ei olisi vapaata tahtoa. Mutta hylkäisikö rakastava Isä Poikansa tämän kääntyessä Hänen puoleensa? Vai antaisiko Hän hänelle keinot herätä unestaan, ja toivottaisi tervetulleeksi luokseen rakastavaan syleilyynsä?

Pyhä Henki ei siis voi päästää sinua pelosta eikä tuhota rakentamiasi esteitä, koska Hän ei voi riistää sinulta kykyä ajatella itse, ja Hän kunnioittaa kaikkea tekemääsi. Mutta sinä voit päästää itsesi vapaaksi siitä, ja voit pyytää Häneltä apua niihin olosuhteisiin, jotka pelon ovat aiheuttaneet. Voit myös pyytää Häntä kiertämään seinien ohi tai mitä vain. Hän ei varmastikaan jätä auttamatta sinua, kun kerran auttaminen on Jumalan Hänelle antama tehtävä.

Mitä luulet, voisiko päiväsi olla onnellinen, jos et itse suunnittelisi sitä? Ja jos suunnitelmia tarvittaisiin, luottaisit että sinulle kyllä kerrottaisiin siitä? Siihen sinä samastut, minkä uskot tekevän olosi turvalliseksi. Samastu siis rakkauteen, sillä todellisuudessa sinä olet koko ajan turvassa ja olet aina ollutkin, ja itse asiassa todellisuus on sinun turvasi. Nyt ja aina.

sanojen tuolla puolen

Sanat ovat symboleita. Niin kuin kartalla näkyvä järvikään ei ole itse järvi, sanakaan ei ole kuvaamansa asia. Sana tai lause viittaa siihen, mitä sillä yritetään ilmaista. Mikä sekin on yleensä vielä symboli. Sanaan tai lauseeseen jääminen on siksi kuin neulasen tuijottamista näkemättä puuta, vaikka oikeasti haluaisi nähdä metsän.

Halu tehdä aina vaan paremmin on lähtöisin tarpeesta olla täydellinen ja kokonainen. Se ei tarkoita, etteikö asioita voisi tehdä laadukkaasti ja hyvin ja panostaa siihen mitä tekee, vaan sitä, että kun asia on valmis, sen jälkeen mielessään pyörittelee ja viilaa ja hioo sitä. Se voi ilmetä muillakin tavoilla, mutta itse täydellisyyden ja eheyden tarve on sisäänrakennettuna meissä jokaisessa, ja jokainen sitä etsiikin, mikä hänet täydellistäisi. Kuitenkin olemme jo täydellisiä ollessamme Täydellisyydessä, Joka meidät on luonut; Itse Kaiken elämän Luoja olisi epätäydellinen ilman sinua. Sinulla on Kokonaisuudessa ainutlaatuinen rooli, jota kukaan muu ei pysty täyttämään. Mietipä hetki sitä, jos koskaan luulet olevasi arvoton. Sama koskee tietysti kaikkia muitakin. Jokaisen elämä on arvokas.

Uneksiessamme omia maa-elämiämme emme kuitenkaan ole muuttumattomia - vaikka todellisuudessa sitä olemmekin - vaan muun muassa ymmärryksemme ja tietoisuutemme näyttävät aika ajoin kasvavan ja laajenevan. Silloin jotkin aikaisemmat, matalammalla tietoisuuden tasolla tehdyt asiat voivat vaikuttaa jopa melko lapsellisilta, jolloin saattaa haluta ilmaista niitä samoja asioita uudestaan senhetkisellä ymmärryksellä. Mutta silloin voidaan myös päättää mennä eteenpäin, ja antaa kaikkien asioiden vain olla sellaisia kuin ne ovat.

Koska egon on vaikea käsittää yksinkertaisuutta ja ilmiselviä asioita, sille pitää puhua sen omalla kielellä, jota se tajuaa. Se mikä on Jumalasta pitää ilmetäkseen maailmassa ilmetä jossain sellaisessa muodossa, että sen voi ymmärtää. Rajattomuus ei kommunikoi sanoilla, koska ne ovat rajallisia. Mutta meillä on sisimmässämme Tulkki, Joka ymmärtää käyttämiämme symboleita ja mitä niillä haluamme sanoa, mitä symboleiden tuolla puolen on ja mitä Luojamme meille kommunikoi. Siten meidän ei tarvitse jäädä pätkäilemään sitä mitä ei voida heti ymmärtää. Totuuden muistaminen ei voi vaatia keneltäkään mitään sellaista, mitä hän ei voisi saavuttaa tässä ja nyt.

Sanat ovat siis eräänlaisia tienviittoja siihen, mitä ne yrittävät kuvata. Niinpä voit halutessasi katsoa sanojen tuolle puolen siihen, mihin ne osoittavat. Tällöin et jää pintakerrokseen, vaan pääset merkitykseen tai tarkoitukseen. Kun sitten teet jonkin valinnan, joka liittyykin tarkoitukseen, se ohjaa automaattisesti myös tulevia tekemisiäsi, kunnes muutat mieltäsi. Tai jos. Ja kun vastaat itsellesi jonkin asian tarkoitusta koskevaan kysymykseesi, tiedät mitä kyseinen asia sinulle merkitsee.

Jos harrastat vaikkapa liikuntaa jossakin muodossa, onko se vain ”liikuntaa”? Vai kuvastaako se ajatusta hyvinvoinnista, tai liittymistä muihin, tai jotakin muuta? Mitä varten ”puhelin” on? Se voi symboloida kaikenlaisen muun ohella yhteydenpidon mahdollisuutta toisiin siitä huolimatta, että fyysiset kehot ovat jonkin välimatkan päässä toisistaan. Entä mikä voisi olla ”kehon” tarkoitus? Se voi edustaa muun muassa elämää ja terveyttä, ja myös kommunikointiin soveltuvaa välinettä, instrumenttia. Kummankin, puhelimen ja kehon, kautta kun voidaan kommunikoida.

Pintaa syvemmillä tosiaan näyttäisi olevan toinen maailma, johon voidaan sanoilla viitata. Ja kun Rakkaus lipuu likimain lähelle levollisen lipplattelevaa luotoamme lirkutellen lopullisesti luokseen meidät, nostamme varpaamme lilluteltuamme hetken niitä tuossa todellisen maailman meressä ja omasta tahdosta valitsemme, sukellammeko Sen syleilyyn.

keho-mieli

Tässä tekstissä on pyritty kuvailemaan abstrakteja asioita ymmärrettävällä tavalla, ja siinä käsitellään muun muassa sisimpään katsomista. Jos se tuntuu pelottavalta, silmät auki katselemalla maailmaa ympärilläsi pelko hälvenee.

Sinä olet yksi Itse. Maan päällä kohtaat kuitenkin vain osan siitä, Kuka olet, koska olet osa Jumalaa, Joka on Kaikki. Toisaalta aivan kaikki mitä havaitset on osa sinua. Myös jokainen elollinen olento on osa sinua, niin kuin sinäkin olet osa heitä. Ykseys, jonka havaitset, sisältyy Kaikkeen-Mikä-On.

keho - aitaus mielen ympärillä?

Keho tehtiin Alkulähteestä eroamisen jälkeen aika-avaruudellisen maailmankaikkeuden osaksi havainnollistamaan erkaantumista ja paikkaa, jonne voisi paeta rakkautta. Siinä mielessä keho symboloi erillisyyttä, sillä se näyttää erottavan Itsesi osat toisistaan ja sinut kaikista muista.

Jokaisella keholla näyttää olevan oma, toisista erossa oleva mieli, jolla on omat yksityiset ajatuksensa, jotka poikkeavat kaikkien muiden ajatuksista. Siten keho vaikuttaisi ympäröivän mieltä ja rajaavan sen sisälleen. Mutta onko asia niin? Jos hetken kuvittelet, että älypuhelin olisi keho, joka ympäröisi mieltä, jossa on ajatuksia, niin olisiko mieli silloin laitteen sisällä sen vankina? Vai olisiko mieli vapaa, ja laite pieni ikkuna mieleen, joka ympäröikin sitä?

On varmaankin selvää, että Jumala, Kaikki-Mikä-On, ei voi olla keho. Sen sijaan ego pitää asuinpaikkanaan kehoa, jonka avulla sen on tarkoitus saada tyydytystä näennäiseen olemassaoloonsa. Keholle voidaan kuitenkin nähdä myös toisenlainen tarkoitus.

”Hän, joka on auringossa, on sama Hän, joka on ihmisessä.”

- Ramana Maharshi

keholla ei ole itsenäistä tahtoa

Kukaan ei varmaankaan luule, että hänen puhelimensa tai tietokoneensa tai televisionsa toimisi omin päin, hänestä riippumatta tai että ne tuntisivat jotakin. Ne välittävät sanomia, joihin liittyvät tunteet saavat aikaan viestien lähettäjä ja vastaanottaja, eikä itse laite.

Keho on mielen käyttöön tarkoitettu oppimis- ja kommunikointiväline. Se ei itse opi mitään, eikä se pysty luomaankaan - keho ei tee omin päin mitään. Toisella tavalla sanottuna aivosi ei päättä elämästäsi, siitä mitä ajattelet tai katsot tai teet - koska aivot ei ole se, mikä ajattelee. Keho ei myöskään käske mieltä menemään jonnekin tai tekemään jotakin, sillä ei ole valtaa rajoittaa mieltä eikä pitää sitä vankinaan. Se yksinkertaisesti tekee sen mihin mieli sitä ohjaa, ja välittää ne tunteet, joita mieli valitsee kokea. Mutta itsessään se ei tunne mitään.

Vain mieli voi oppia ja ainoastaan mieli pystyy ajattelemaan ja luomaan. Kehon avulla tehdään havaintoja, jotka esitetään mielelle tietoisuudessa. Niitä esitetään sinulle, sinua varten. Silloin kun valitset, mitä haluat havaita tai kokea tai tuntea - mitä pidät arvokkaana ja rakkaana - tulet samalla valinneeksi, mitä jätät valitsematta. Sillä tavalla "tuomitsemalla" "poimit" näkemäsi maailman esiin. Kuitenkin valintoja on oikeastaan vain yksi, josta muut seuraavat, vaikka niitä näyttäisi olevan lukemattomia. Sillä voit valita joko Jumalan tai egon.

levollinen havaitseminen

Sen oppiminen, mitä valita ja mitä välttää kokeakseen onnea johtaa onnellisiin, levollisiin näkyihin. Sen opettaminen kuuluu Elämän puolesta puhuvan Äänen tehtäviin, mutta myös kokemus on hyvä opettaja. Sillä se joka oppii kokemuksesta, että yhdenlainen valinta tuo onnea ja rauhaa ja toisenlainen kurjuutta, ei tarvitse vahvistusta eikä vakuuttelua, että asia on niin.

Ennen kuin sen on lopullisesti oppinut, on hänen saattanut olla tarpeen jonkin verran toistaa haluamaansa valintaa, jotta siitä on tullut tottumus; mehän tiedämme, että omat tavat eivät välttämättä muutu heti kokonaan valitsemalla yhden kerran toisella tavalla - vaikka sekin on mahdollista. Jokainen toki haluaa aina mieluiten onnea. Kuitenkin ego sekoittaa onnen ja kurjuuden keskenään, jolloin se mitä ego pitää onnena johtaa todennäköisesti johonkin pelkoon tai itsensä riistämiseen, jotka ovat sen päämääriä. Tällöin se mikä todella tuo onnea ja mielihyvää, seuraa valitsemisesta omaa egoaan vastaan mutta oman Itsensä hyväksi.

Tarkoitus on sanoa, että jos haluat muuttaa jotakin tapaasi tai muuten järjestää elämäsi, sinun ei tarvitse tuomita itseäsi eikä valintojasi. Ole vain rehellinen itsellesi siinä, millainen olo tai tunne jostakin sinulle tulee, ja päättää sitten, onko se sitä mitä haluat vai ei. Sinun ei myöskään tarvitse toistaa muiden kokemuksia, jotta voisit oppia niistä.

Sen oivaltaminen, että keho ei olekaan se, joka oppii, voi tuntua aluksi vähän omituiselta. Joitakin mielenkiintoisia ja hauskoja asioita voi tapahtua kuin itsestään, vaikka ne ovat seurauksia omista valinnoista. Ihmeellä tarkoitetaan havaitsemisessa tapahtuvaa muutosta unesta heräämisen suuntaan. Niin ollen sinä pystyt niitä myös tekemään. Ihmeiden avulla voidaan muun muassa nähdä asioita

oikein, oikeissa mittasuhteissa ja nähdä se, mitä on nyt. Ne voivat muuttaa aikaa ja havaitsijan perspektiiviä aikaan, ja myös aiheuttaa "tavallisesta" poikkeavia ajanjaksoja.

ei-fyysinen näkökyky näkee muodon läpi

Todellinen näkökyky, joka seuraa varmuudella tuomitsemattomuudesta ja anteeksiantamisesta, voi avautua aluksi jonkinlaisina satunnaisina oikeinnäkemisen välähdyksinä. Joinain sellaisina hetkinä näkemäsi maailma saattaa näyttää sinusta jotenkin surrealistiselta tai epätodelliselta tai unenomaiselta, vaikka sen ulkoinen muoto sinänsä ei tuosta vain muuttuisikaan. Ihmeiden oppikurssissa on maininta, että on mahdollista nähdä myös jonkinlaisia valoilmioita [H15.3] - vaikkapa esineiden ympärillä tai näkökentän laitamilla. Mutta mitään mahdollista ilmiötä ei tarvitse pelätä. Jos koet jotain sellaista, niin ne ovat vain tilapäisiä merkkejä, että sisäiset silmäsi ovat avautumassa. Jos et koe mitään merkkejä, niin siitä ei seuraa, että tekisit jotakin väärin. Sillä silloin kun havaitset oikein, hetkenkin, ymmärrät havaintojasi. Todellisiin havaintoihin liittyvää tietoa et ehdi myöskään ajattelemaan etkä epäilemään, ennen kuin jo käsität sen olevan totta. On myös mahdollista, että joitakin asioita näyttää tapahtuvan samalla hetkellä, kun ajattelet niitä.

Todellista näkökykyä sanotaan joissakin yhteyksissä henkiseksi näkökyvyksi, ehkä siksi että se katsoo muodon "ohi". Niin kuin televisiota katsottaessa ei yleensä katsota todella televisiota vaan sen "läpi" ohjelmiin. Henkinen näkökyky näkee kaikessa saman valkeuden, kaiken sellaisena kuin se on. Se ei näe tyhjän tilan toisistaan erottamia erillisiä ja eri nimisiä osia, vaan pitää kaikkea yhtenä. Se ei myöskään rajoitu siihen mitä silmät auki voi nähdä. Pystyt näkemään myös silmät kiinni.

Tätä asiaa voi lähestyä vaikka pitämällä silmiään kiinni erilaisissa ympäristöissä. Todennäköisesti olet silloin tietoinen kehostasi, ja voit kuulla puhetta tai muita ääniä, jos paikassa on ihmisiä. Missä ne äänet kuulet, se on yhtä ja samaa mieltä, joka on kaikessa, kaikille yhteinen. Sitä voi kokeilla myös telkkaria katsoessa, tai kuunnellessa silmät kiinni; jos keskityt kuuntelemaan sanoja millään tavalla arvostelematta niitä, huomaat jossakin vaiheessa, että tiedostat ilman aikaviivettä sanat joita "siellä" puhutaan. Silloin olet sanojen tuolla puolen niiden tarkkailijana. Kaikki äänet kuuluvat samassa mielessä, joka on niistä silloin tietoinen. Tuon tietoisuuden "taustalla" on oleminen, ikään kuin siinä rajapinnan takana. Ja tuo oleminen, rakkaus, on sama aina ja kaikkialla ja on aina ollutkin. Se ei muutu koskaan. Siinä on sinulle kuuluva suuruus ja rauha ja hiljaisuus. Oleminen on todellista, ollessasi myös siinä mitä teet.

Mieli on riippumatta siitä, millaisissa kuorissa tai kansissa tai muodossa se näyttää olevan. Se voi olla tietoinen kehosta ja aistihavainnoista, mutta se ei voi olla sisällä kehossa. Et siis voi oikeasti olla kehossa etkä rajoittua siihen.

Juuri sitä, että mielet eivät ole päässä, saati sitä että ne voivat olla tietoisia - että ajatukset näyttävät olevan kehon ulkopuolella - sitä maailman ajatustavan on hankala käsittää. Sillä sen mukaan jos piirrä A4-paperiarkin keskelle pisteen, tuota pistettä pidetään kehona - sinuna - jota ympäröi erillinen maailmankaikkeus. Kun taas päinvastaisessa ajattelutavassa se piste on näkemäsi maailma, joka on tietoisuudessasi. Ja jonka "taustalla" on mielesi, joka on Jumalan Mielessä.

Eräs kanadalainen kirjailija on kuvannut olemustamme scifi-kirjassaan seuraavasti:

”Luuletteko että teidän atominne ovat jotenkin erilaisia kuin tuon tuolin, jossa istutte, auringon tai vaikka Kung Pao -kanan atomit? - - Eivät ne tietenkään ole. - - Ei ole kovinkaan tärkeää mistä teidät on tehty. Kaikki maailmankaikkeudessa on tehty samasta aineesta. - - Teidän olemuksenne, kuten sitä nimitätte, on tietoa. Ei ole väliä mistä materiaali tulee. Uskotteko sitten, että on merkitystä milloin se tulee?”

(Heräilevät jumalat - Neuvel, s. 61-62)

syytön mieli

Mieli ei pysty hyökkäämään mitään eikä ketään vastaan, eikä kukaan koskaan kuvittele hyökkäävänsä mieltä vastaan. Koko ajatuskin on järjetön, kun mieliä on perimmiltään yksi. Kuka sen vihollinen siis olisi? Ketä tai mitä vastaan se silloin kävisi?

Sinä olet haavoittumaton, itse asiassa kuolematon, etkä sinä voi hyökätä ketään vastaan, eikä kukaan sinua vastaan. Ainoastaan heikot ja voimattomat ja pelokkaat voivat kuvitella hyökkäävänsä, koska voimalla ja rakkaudella ei voi olla vihollista. Viha, eräs pelon muoto, ei ole milloinkaan oikeutettua eikä siihen koskaan ole mitään todellista syytä. Pelko on oikeastaan rakkauden pyyntö, vetoisuus sen saamiseksi. Mutta ei pidä kuitenkaan aliarvioida sitä, mitä vihan heijastaminen ulospäin näennäisesti saattaa maailmassa saada aikaan.

(tarkennus:

Tarkoitan tässä, että hyökkääminen ei ole milloinkaan oikeutettua. Piti tarkentaa, jotta ei tarvitsisi luulla, että jos tuntisi vihaa, se olisi väärin tai itsessä jotakin vialla. Asia ei ole niin.)

Henkilö, joka yrittää vahingoittaa toista ihmistä tai suunnittelee sellaista, etsii kiertotietä itsensä (egonsa) tuhoamiseen, eikä kenenkään muun. Se on hänen syvää vihaa häntä itseään kohtaan, ei muita. Ja se on syyllisyyttä, joka pyytää rangaistusta. Vihasta tai syyllisyydestä ei kuitenkaan pääse eroon sillä tavalla, että se vieritetään jonkun muun kontolle (tai omaan kehoon).

Vihasta ja syyllisyydestä pääsee eroon antamalla anteeksi, joka poistaa kaikki menneet tuskat *omasta* mielestä. Se ei kuitenkaan välttämättä heti onnistu silloin, jos kokee olevansa loukattu, koska loukkaantuminen ja anteeksiantaminen poissulkevat toisensa. Mutta silloinkin sitä voi ensin yrittää olla samastumatta kielteisiin tunteisiin, toimimatta niiden ohjaamana - antaa niiden mennä. Ehkä joskus helpommin sanottu kuin tehty. Mutta mitä nopeammin pystyt antamaan anteeksi silloin kun se on tarpeen, sitä vähemmän kärsit itse. Juuri anteeksiantaminen suo myös todellisen näkökyvyn ja mahdollistaa ihmeet ja Itsen muistamisen.

Sinä olet täydellinen ja täydellisen syytön, niin kuin lähimmäisesikin ovat. Ei ole milloinkaan mitään syytä myöskään itsesyytöksiin, koska sinä et ole luonut itseäsi. Ainoastaan ego voi tuntea syyllisyyttä tai olevansa loukattu tai torjuttu, etkä sinä ole se. Puolustautumattomuus on voimaa tarkoittaa puolustautumattomuutta omaa henkeään vastaan, joka on meissä kaikissa asuva todellinen voiman lähde. Tässä hetkessä *on* turvallisuus ja rauha. Rakkaus on aina läsnä, vaikka sitä ei aina tiedostaisikaan. Elämäniloa ja hyvinvointia sinulle. ♥

kaikki tiet vievät Itseen

asioilla, joilla on sama päämäärä, ei ole ristiriitaa

Mieli ei pysty samanaikaisesti seuraamaan kahta vastakkaista ja yhteensopimatonta ajattelutapaa, joista kumpikin on johdonmukainen lähtökohdistaan nähden, mutta jotka opettavat päinvastaisia asioita ja johtavat erilaisiin lopputuloksiin. Niiden välillä vallitsee silloin ristiriita, joka on siis rakkauden ja pelon välillä, egon ollessa ristiriita. Kahden tien seuraaminen johtaa vaihteleviin havaintoihin ja harhailuihin, ja se on kuin pitäisi yhtä jalkaa laiturilla ja toista sen vieressä kelluvassa veneessä, veneen vähitellen lipuessa kauemmaksi järvelle tai merelle. Sinun todellisuuteesi ja siihen mitä olet mikään ajatustapa ei voi vaikuttaa lainkaan, koska se on muuttumaton, mutta se mitä havaitset on seurausta ajatustasi; ne näyttävät vievän sinua Itseäsi kohti tai Siitä etämmälle.

On olemassa yksinkertainen tapa päästä ristiriidasta; valitaan ajattelutavoista yksi ja luovutaan toisesta. Se vain on helpommin sanottu kuin tehty; kukaan joka on joskus kokenut jotakin todellista, jonkinlaista valkeutta, rakkautta, rauhaa, iloa, ei enää koskaan usko täysin omaan egoonsa. Mutta eivät ajatukset tuosta vain täydellisesti keikahda ympärikään. Emme siis tavallisesti kykene kuvainnollisesti loikkaamaan noin vain veneeseen emmekä laiturille, mutta on kuitenkin oltava jokin keino hivuttautua laiturille, koska sinne veneenkin on joskus käytävä.

Kaikille asioille voidaan asettaa yksi ja sama päämäärä ja olla arvostelematta niitä. Päämäärän on kuitenkin silloin tultava Jumalalta eikä itseltä, egolta, koska silloin päämäärässä itsessään ei ole ristiriitaa. Ja eikö Hän antaisi ilomielin keinoja päästä siihen, mitä Hän tahtoo? Tällöin voit ajatella olevasi Jumalan apuväline, jolla ei ole erillistä elämää Hänen elämästään. Kun päämäärä on sinulle arvokas ja haluat siihen päästä, pyrit sivuuttamaan kaiken mikä sen saavuttamista häiritsee ja olemaan niistä välittämättä, samalla luottaen että sinulle annetaan kaikki mitä tarvitset, jotta sen saavuttaisit. Sinun tahdollasi on voimaa, eikä mikään mitä todella haluat voi sittenkään olla niin vaikeata saavuttaa.

Perimmiltään mikään tie ei vie Itsestäsi pois päin, koska et ole oikeasti Siitä erkaantunutkaan. Olemme matkalla, joka on jo tehty, ja joka on oikeastaan vain kuvitelmissamme, sinne, mistä emme ole koskaan pois lähteneetkään. Pyhä Henki näkee kaiken matkan ja ajan lopusta katsottuna ja loppuunsaatettuna, mutta meille jotka uneksimme elävämme täällä maan päällä tulevaisuus näyttäytyy tuntemattomana. Elokuva on tehty, ennen kuin se katsotaan, mutta jokaisen on silti pitänyt esittää oma osansa, jotta se on tullut valmiiksi.

oman tien kulkeminen ja suhteet

Minä en edelleenkään yritä muuttaa ketään. Mutta jos sinä muutat omaa mieltäsi itsesi suhteen, se saattaa heijastua myös suhteisiin muiden kanssa. Ja jos niin tapahtuu, ymmärrät ehkä jotakin siitä, miksi niin tapahtuu. Sitäkään ei tarvitse pelätä.

Jos valitset seurata erilaista tietä kuin lähimmäisesi, niin salli heidän vain olla sellaisia kuin he ovat, ja luota omaan sisäiseen Ääneesi. He saattavat olla oppimassa jotakin, mistä et tiedä. Tai ehkä jotkut ovat jossakin sellaisessa kohdassa omaa polkuaan, jossa itsekkin olet joskus ollut. Opimme tavallisesti sen, mihin olemme valmiita, silloin kun olemme siihen valmiita.

Ihmissuhteissa niin kuin työ- ja muissakin suhteissa kehot eivät ole niitä, jotka liittyvät yhteen ja muodostavat liiton. Ne ovat mielten ja ajatusten yhteenliittymiä, ja siksi maailman ongelmiakaan ei milloinkaan todella ratkaista sillä tasolla, jolla kehot toimivat. Oikeastaan me vaikutamme kaikki toisiimme, koska olemme yhtä todellisuudessa, totuudessa. Sitä tietoa tulisi käyttää kaikkien parhaaksi.

Silloin kun tunnet kuuluvasi vaikkapa johonkin yhteisöön ja olet liittynyt muihin siihen kuuluviin, niin sinusta tulee siinä ikään kuin yksi olento, jonka yhdistyneet tarpeet johtavat yhteistoimintaan, koska se poistaa ristiriidat [1.vi.2.4]. Et siis ole osa sitä, vaan se, siinä mielessä, että edustat silloin sen kokonaisuutta, niin kuin jokainen muukin siihen liittynyt. Jos sitten valitset seurata tietä, joka näyttää poikkeavan muiden tiestä, eli muutat omaa mieltäsi omasta päämäärästäsi ja sen arvosta, heidän pitäessä eriävää päämäärää, he saattavat ihmetellä mitä sinulle on tapahtunut, koska sinulla on ollut tietynlainen paikka ja rooli heidän mielissään, jota et enää täytäkään sellaisena.

Tällöin he saattavat yrittää ylläpitää tuota mielissään olevaa käsitystä sinusta, koska muuten heidän saattaisi tarvita muuttaa omia näkemyksiään ja käsityksiään. Se saattaa aiheuttaa ristiriidan heidän käsitystensä ja sen välille, mitä itse tiedät, tunnet tai uskot olevasi, mikä puolestaan voi saada tunteet väliaikaisesti sekaisin. Silloin saattaa tulla myös sellainen tunne, kuin että toiset kommunikoidessaan sinulle yrittäisivät kommunikoida jollekin muulle henkilölle, jollekin joka ehkä joskus luulit olevasi, mutta joka et ole.

Vaikka tällain 'sinä', 'muut' kirjoitettuna asia voi olla helpompi ymmärtää kuin puhua vain itsestä, niin todellisuudessa voit olla vuorovaikutuksessa vain itsesi kanssa. Käsitys itsestäsi kattaa sen mitä havaitset. Maailma tai 'muut' eivät tee sinulle mitään, eivätkä ole koskaan tehneetkään. He vain näyttävät tekevän sen, mitä sinä uskot tehneesi. Missä tahansa suhteessa, myös omassa suhteessasi maailmaan, mahdollisesti tapahtuvat muutokset heijastavatkin omissa käsityksissäsi tapahtuneita muutoksia. Niin ollen ole vain ystävällinen ja lempeä muille, ja anna heille hiljaisesti anteeksi omat harhakuvitelmasi.

Edelleen jos seuraat Pyhän Hengen osoittamaa tietä, jos hyväksyt totuuden, tai ajatuksen siitä, tai sen mahdollisuudesta omaan mieleesi, et välttämättä silloin kovinkaan paljoa halua tai pysty muodostamaan sellaisia todellisia suhteita, joissa se ei voisi olla sinun kanssasi. Ketään ei silti pidä

torjua mielessään, henkilöitä joita mahdollisesti tulet ajatelleeksi ja heitä joita tapaat tai kohtaat, koska silloin haluaisit itsesikin torjuttavan Jumalan Mielessä. Mutta kärsimyksiin tai uhrauksiin sinun ei pidä osallistua eikä yrittää ymmärtää niitä. Ketä se hyödyttäisi?

Jos koskaan tunnet itseäsi pakotettavan tekemään jotakin, et vain ole tunnistanut omaa tahtoasi. Jumala ei milloinkaan ole se, joka pakottaisi ketään mihinkään. Kaikki he, joilla on sama päämäärä, eivät kuitenkaan voi olla olematta yhtä päämääränsä tavoittelussaan, koska se on heille yhteinen. Kaikkia asioita ei myöskään voida ymmärtää yksin ja erillään muista. Rakkautta ilmennetään tai sitä pyydetään, ja niiden jaottelu kuuluu Pyhälle Hengelle, koska et osaa itse erottaa niitä. Mutta kun 'kuulet' pyyntöjä, ovat ne omia pyyntöjäsi, ja miten niihin 'vastaat', sitä haluat itsellesi.

Erityisyys on sitä, ettei luota kehenkään tai mihinkään muuhun kuin omaan itseensä ja omiin voimiinsa. Jo siksi luottaminen sisimmässäsi asuvaan Jumalan voimaan on oikeutettua. Sitä on myös lähimmäisten arvostaminen. Heissä on sama valkeus kuin sinussa, ja uskomalla siihen heissä kykenet nousemaan omien epäilyjesi yläpuolelle. Sinä et myöskään luonut heitä.

tieto ei voi muuttua, käsitykset ja muodot voivat

Ihmiset ovat kautta aikain yrittäneet ymmärtää ja jäsentää itseään ja maailmaa ja universumia, ja kokemaan yhteytensä johonkin suurempaan. Olemme pyrkineet selittämään ilmiöitä ja löytämään tietoa, joka on oikeaa ja totta. Maailmankaikkeus ei kuitenkaan tottele niitä sääntöjä ja lakeja, joita me olemme itse sille laatineet, vaan se hymyilee niille muun muassa mustien aukkojen ja alkuräjähdyksen uumenissa. Miten sitten itse keksimäsi lait voisivat koskea sinuakaan, jos et usko niihin? Todellisuus tottelee vain Elämän ja todellisuuden Luojan lakeja, jotka on luotu sinun turvaksesi ja iloksesi, ei sinun omia sääntöjäsi.

Muun muassa fysiikan laeilla pyritään ennemmin kuvailemaan ja ennustamaan ilmiöitä, kuin kertomaan mitä ne ovat ja miten niiden pitäisi käyttäytyä. Se että jotain ei nähdä fyysisin silmin, niin kuin sitä mitä sanotaan pimeäksi aineeksi ja energiaksi, ei vielä tarkoita, etteikö sellaista ilmiötä olisi olemassa. Se mitä tieteessä niin kuin kulttuurissakin tutkitaan ja mihin suuntaan ne menevät, näyttäisi ulkoisesti riippuvan siitä, millaisia tutkimuksia tai aloja rahoitetaan. Mutta se on kuitenkin vain seurausta siitä, mitä sinä arvostat ja haluat - sillä se mitä arvostat ja kuinka paljon muodostaa näkemääsi maailmaa.

Kaikkea ei kyetä koskaan täydellisesti selittämään, eikä se ole tarkoituskaan. Vastauksen kaikkeen on silti oltava olemassa, koska totuuden on oltava olemassa. Tällöin on oltava mahdollista kokea jotakin sellaista, missä kaikkeen on vastattu täydellisesti. Ja silloin vastaus tiedetään. Sellaisenaan sitä ei voida kuitenkaan välittää eteenpäin, koska kokemusta ei voida opettaa. Mutta voisi ajatella, että siihen liittyvää tietoa voidaan siirtää eteenpäin. Oppimisen ansiosta on kuitenkin mahdollista muuttaa omaa mieltään ja saavuttaa valmius 'kaikkeen'.

Tiedon ominaisuuksista voidaan silti jotakin sanoa: sen on oltava muuttumatonta, jotta se todella olisi totta, eikä se voi vaihdella aikakausien tai olosuhteiden tai mielentilojen tai taivaankappaleiden asemojen mukaan. Se mikä voi muuttua tai mitä ylipäänsä voidaan muuttaa, on silloin oltava käsitys tai uskomus.

Kultainen sääntö ehdottaa tekemään toisille niin kuin haluaisit itsellesi tehtävän, ja että et voi tuomita kenenkään todellisuutta tuomitsematta samalla omaasi. Koska sinulla on yksi todellisuus, ei kahta eikä useampaa. Maailma jonka havaitset on sellainen, millaiseksi sen teit, vaikka saatatkin käsittää niin päin, että se mitä sinä luulit tehneesi tapahtuisikin sinulle; vaikka kukaan ei olisi mitään tehnytkään. Mutta itseäsi tai ketään muutakaan sinä et tehnyt. Voisiko ollakin niin, että voit nähdä vain sen mihin uskot, ja että et voi nähdäkään etkä tunnistaakaan sitä mihin et usko? Koska jos muutat mieltäsi sen suhteen mitä haluat havaita, tai mille annat arvoa, koko havaitsemasi maailma muuttuu vastaavasti.